

ת"פ 31178/12/13 - מדינת ישראל נגד ד. ש. ר.

בית משפט השלום ברחובות

12 מאי 2014

ת"פ 31178-12-13 מדינת ישראל נ' ר. (עציר)

בפני כבוד השופטת אפרת פינק
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
ד. ש. ר. (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אביטל פורטנוי

ב"כ הנאשם עו"ד דורון מורל

הנאשם הובא על ידי שב"ס

הכרעת - דין

פתח דבר

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שלושה אישומים.
2. אומר כבר בפתח הדברים, כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירה אחת של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "**חוק העונשין**"), אשר יוחסה לו באירוע הראשון שבאישום הראשון; כמו כן החלטתי לזכות את הנאשם מעבירה של תקיפה נגד בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, אשר יוחסה לו באישום השני.
3. החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש נגד בן זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, אשר יוחסה לו באירוע הראשון שבאישום הראשון וכן להרשיעו בעבירה של איומים כלפי הוריה של המתלוננת, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, אשר יוחסה לו באירוע השני שבאישום הראשון; כמו כן החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה נגד בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, אשר יוחסה לו באישום השלישי.

מבוא

עמוד 1

4. התיק שלפניי מגולל טרגדיה משפחתית, כאשר הנאשם והמתלוננת שהם בני דודים נישאו למרות התנגדות משפחותיהם, נקלעו למצוקה כלכלית ולקשיים בהתמודדות עם מצוקות היומיום, וכתוצאה מכך להתדרדרות ביחסים שהובילה בסופו של דבר לאירועים המפורטים בכתב האישום.
5. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שלושה אישומים: באישום אחד, עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש נגד בן זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין ושתי עבירות של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין; באישום השני, עבירה של תקיפה נגד בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין; ובאישום השלישי, עבירה של תקיפה נגד בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.
6. לפי המיוחס לנאשם באירוע הראשון שבאישום הראשון בכתב האישום, ביום 4.12.13 בביתם של הנאשם ושל המתלוננת, על רקע הערת המתלוננת לנאשם כי הוא מבזבז כסף על אקווריום עת הם מצויים במצוקה כלכלית, הנאשם תקף את המתלוננת בנוכחות ילדיהם בכך שהכה אותה בחוזקה בראשה. בעוד המתלוננת מנסה להסתגר בחדר עם ילדיה, נכנס הנאשם בכח לחדר והמשיך להכותה בנוכחות ילדיהם בכך שהשליכה למיטה והכה את ראשה ואת אוזנה תוך כדי שהילדים צורחים ובוכים. בנסיבות האמורות יצא הנאשם מהחדר ושב חזרה להכות את המתלוננת בכך שדחף אותה לרצפה ובעודה שרועה על הארץ בעט בה בגבה ודרך על צלעותיה. זאת ועוד, הנאשם איים על המתלוננת בכך שאמר לה שאם תתלונן עליו במשטרה כפי שעשתה בעבר, כאשר יצא מהכלא ירצח אותה וזאת במטרה להפחידה או להקניטה. בהמשך לאמור, עת נרדם הנאשם, נטלה המתלוננת תיק, ויחד עם ילדיהם, ברחו לבית הוריה. כתוצאה מהאמור, בטיפול רפואי אובחן אצל המתלוננת רגישות בבטן, חוסר יציבות ושטף דם באוזן ימין ולכן הופנתה למיון לקבלת טיפול רפואי.
- לפי המיוחס לנאשם באירוע השני שבאישום הראשון בכתב האישום, ובהמשך לאמור, התקשר הנאשם לבית הוריה של המתלוננת ובשיחה עמם איים עליהם בכך שאמר "המשחק הזה יעלה לכם ביוקר ... אני נשבע לכם בקבר של אמא שלי, אם אני יושב בבית סהר בפעם הזאת אני בן זונה אם אני לא גומר את כולכם, את כל המשפחה ואני מאיים הפעם", וזאת במטרה להפחידם או להקניטם.
7. לפי המיוחס לנאשם באישום השני שבכתב האישום, ביום 9.9.13, עת הלכו הנאשם והמתלוננת לרבנות האזורית ברחובות על מנת למלא טופס בקשה משותפת לגירושין, לאחר שהמתלוננת חתמה על הטופס, סרב הנאשם לחתום על הטופס. בהמשך לאמור, כאשר שבו בני הזוג לביתם, הכה אותה הנאשם בראשה. בהמשך, עת נרגע הנאשם, חתם על טופס הגירושין.
8. לפי המיוחס לנאשם באישום השלישי שבכתב האישום, כחמישה חודשים לפני יום 5.12.13, עת שב הנאשם מהעבודה לבית שאל הנאשם "מה? לא הכנת? אין לי בשר לאכול" והכה את המתלוננת בראשה.
9. בכפירתו מסר הנאשם, ביחס לכלל האישומים, כי לא תקף את המתלוננת ולא הכה אותה. הנאשם הודה, כי היו ויכוחים בינו לבין המתלוננת, אולם טען כי המתלוננת איימה עליו כי תלך למשטרה, כאשר הוא בא לחבק אותה. ביחס לאישום המייחס לו אימים כנגד הוריה של המתלוננת מסר, כי "אכן התקשר והיה דין ודברים בין הצדדים".

התשתית העובדתית

10. קודם לאירועים נשוא כתב האישום היו הנאשם והמתלוננת נשואים כשמונה שנים ולהם שלושה ילדים.
11. הנאשם והמתלוננת הם בני דודים שנישאו למרות התנגדות הוריהם. הוריה של המתלוננת לא היו מרוצים

מהנישואין, הן בשל היותו של הנאשם בן דודה של המתלוננת והן לאור השכלתו המוגבלת (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 69, שורות 22 - 27; ובעמ' 87, שורות 1 - 2).

12. אין מחלוקת, כי התקופה הרלבנטית לכתב האישום היתה לא פשוטה עבור הנאשם והמתלוננת. היחסים בין בני הזוג היו מתוחים והתקשורת ביניהם היתה לקויה. בין בני הזוג פרצו מריבות תכופות בין היתר על רקע מצוקה כלכלית קשה, ובני הזוג אף שקלו להתגרש (**נ/1**). בשל המצוקה הכלכלית נזקקו בני הזוג להלוואות והם נקלעו לחובות (**נ/3; פרוטוקול הדיון**, בעמ' 87, שורות 8 - 14). הנאשם הועסק באותה תקופה כנהג משאית בחברת "טרה" - החברה המרכזית להפצת משקאות. הוא עבד במשמרות מ-2:00 בבוקר עד 15:00 הצהריים. המדובר בעבודה לא פשוטה שהוסיפה למתח המשפחתי. יתר על כן, משכורתו של הנאשם לא הספיקה לכלכלת המשפחה (**נ/5; נ/6**). באותה תקופה אף התקשו בני הזוג לרכוש מזון די צרכם והנאשם נהג לרכוש מוצרי מזון מוזלים במקום עבודתו (**נ/4**). המתלוננת חשדה בנאשם, כי הוא מבזבז כספים וכי נשאר בידיו כסף שהוא אינו מקצה לצרכי הבית ומריבות רבות ביניהם נסבו על נושא זה (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 75 - 77). קושי נוסף שחוו בני הזוג נבע ממחלה קשה שממנה סבל אביו של הנאשם אשר היה מאושפז באותה העת בבית חולים בטיפול נמרץ. אין גם מחלוקת כי הנאשם היה טרוד ומדוכא מאוד בשל מצבו של אביו והמתלוננת לא ידעה כי מצב האב קשה כל כך (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 52; בעמ' 54; ובעמ' 71). במהלך התיק התברר, כי למרות המצב הקשה שאליו נקלעו בני הזוג, הם עודם אוהבים זה את זה ומעוניינים להמשיך את הקשר ביניהם.

13. ביום חמישי, 5.12.13, הגיעה המתלוננת למחלקה לרפואה דחופה בבית חולים "אסף הרופא". בדו"ח הרפואי נרשמה סיבת הפנייה כדלקמן: "חבלה בראש באלומות, אוזן ימין, סחרחורת מאתמול. כאב בצלעות צד ימין", "לפי דבריה אלימות במשפחה יום טרם פניתה". כמו כן צוין בדו"ח, כי בבדיקה הגופנית נמצא "ראש ופנים - רגישות פאריטלית ימנית. שפשוף אוזן ימין. ללא מצוקה נשימתית. אין חבלות חיצוניות. רגישות על פני הצלעות ... שפשוף שטחי ברך שמאל" (**ת/1**).

14. המתלוננת הדגישה, כי בעקבות אירועי יום 4.12.13 סבלה מכאב ראש, אולם ציינה כי פעמים רבות היא סובלת מכאבי ראש ומגנרנות (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 63, שורות 11 - 18). עוד ציינה, כי היא נופלת באופן יומיומי בשל סחרחורת ומגנרנות (**שם**, בעמ' 64, שורות 3 - 11).

15. בהמשך לבדיקה הרפואית ולתלונתה של המתלוננת אודות אלימות, הגיעה עובדת סוציאלית מבית החולים לשוחח עמה.

16. לפי סיכום הייעוץ של השירות הסוציאלי בבית החולים, המתלוננת מסרה כי הגיעה לבית החולים לאחר שהנאשם הכה אותה והיא ברחה לבית הוריה. המתלוננת מסרה כי היא מסרבת לעבור למעון לנשים מוכות וכי משפחתה תומכת בה. לפי הסיכום, המתלוננת מודעת למצבה שנמשך כבר שנים והיא מטופלת במרכז דולב ברחובות לנפגעות אלימות במשפחה. עוד צוין, כי דווח למשטרה והשוטרים הגיעו לגבות עדות (**ת/16**). לדברי המתלוננת בעדותה, לא היה לה ענין בהגשת תלונה במשטרה נגד הנאשם והיא הלכה לבית החולים על מנת לברר שהכל בסדר ושהיא מסוגלת לתפקד. עובדת סוציאלית ניגשה אליה, מבלי שהיא ביקשה זאת, והתחילה לשאול שאלות (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 54, שורות 30 - 32). המתלוננת הדגישה כי לא ביקשה שיתערבו בענין (**שם**, בעמ' 55, שורות 1 - 7).

17. בהמשך לכך הגיע לבית החולים השוטר מקסים לוצקי. זכרון הדברים שרשם הוגש בהסכמה לעצם אמירת הדברים ולא לעניין אמיתות תוכנם (**ת/5**). לפי המזכר, לוצקי שוחח קודם עם העובדת הסוציאלית שמסרה כי המתלוננת איננה מעוניינת להגיש תלונה במשטרה. בשיחה של לוצקי עם המתלוננת מסרה כי היא מעוניינת להגיש תלונה, אולם פוחדת מהנאשם שהיה בכלא בשל אלימות ואמר לה כי אם שוב תתלונן עליו "הוא יפרק אותה ירצח אותה". עוד מסרה

ללוצקי, כי היא תגיש תלונה במשטרה ביום ראשון, משום שהיא מכינה מסמכי גירושין אצל עורך דין.

18. ביום 5.12.13 הגישה המתלוננת תלונה במשטרה.

19. המתלוננת הסבירה בעדותה, כי המתינה עם הגשת התלונה משום שהיה לה חשוב יותר קודם לפנות לבית החולים. המתלוננת הודתה בחקירתה הנגדית, כי סביר שאם האירוע היה בעיניה באמת חמור וקשה היתה מגישה תלונה במשטרה באותו יום (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 62, שורות 8 - 16).

20. לדבריה של המתלוננת, ביום 4.12.13 הגיע הנאשם מהעבודה, תחילה חיבק אותה ונישק אותה וביקש כי ילכו יחדיו לבקר את אביו בבית החולים. הנאשם אמר למתלוננת שאחותה יכולה לשמור על הילדים. המתלוננת התעצבנה על כך שאמר את הדברים בעובדותיו. לאחר מכן האכילה את הילדים והחל ביניהם ויכוח על רקע כלכלי. בין היתר אמרה המתלוננת שצריך לשלם לוועד וטענה כלפי הנאשם שלא ייתכן שהוא קונה אקווריום ודגים כאשר צריך כסף לאוכל. לטענתה, הוא דיבר בטלפון ובשל כך שהיתה בלחץ וצעקה שהיא צריכה כסף (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 52). המתלוננת מסרה כי לקחה את הילד לשירותים והנאשם אמר "מה את לא רואה שאני מדבר בטלפון" ואז הוא נתן לה מכה בראש עם היד שלו. היא נרתעה, אמרה לו שלא ירים עליה יד ונכנסה לחדר. הנאשם נכנס לחדר דחף אותה על הרצפה ובעט בה בצלע הימנית. הבת אמרה לו שיפסיק ואז הלך לישון. בהמשך לכך עזבה את הבית עם הילדים והלכה להוריה (**שם**, בעמ' 53).

21. המתלוננת הוסיפה ותיארה כי בעקבות המכה שנתן לה הנאשם נוצר לה שטף דם באוזן והיו לה כאבי ראש וכי הלכה להיבדק בבית החולים על מנת לבדוק שמצבה תקין (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 59).

22. עוד הוסיפה המתלוננת ומסרה, כי טרם הלכה להוריה התקשרה אליהם ומסרה כי הנאשם הכה אותה ושאלה אם ניתן לבוא אליהם (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 61, שורות 1 - 8).

23. לדברי המתלוננת, באותו יום התקשר הנאשם להוריה ואיים עליהם והיא הקליטה את השיחה באמצעות טלפון סלולרי. הוריה ידעו שהיא מקליטה את השיחה בינם לבין הנאשם (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 1, שורות 10 - 17; ובעמ' 80).

24. במהלך חקירתה במשטרה דווחה המתלוננת על מקרים נוספים שבהם הנאשם תקף אותה. הודעותיה של המתלוננת לא הוגשו לבית המשפט.

25. במהלך עדותה במשפט ניכר, כי אין למתלוננת ענין לחזור ולספר על דברים נוספים שעליהם דווחה במשטרה.

26. המתלוננת דווחה במשטרה אודות אירוע שאירע ביום 9.9.13 לאחר שבני הזוג הלכו לרבנות במטרה להגיש טופס בקשה לגירושין. הודעתה לא הוגשה לבית המשפט. אין מחלוקת, כי את טופס הבקשה לגירושין מילאה המתלוננת. בנימוקי הבקשה רשמה "אלימות של בן הזוג פיסית ומילולית קשה, ואיומים ברצח". הטופס חתום על ידי שני בני הזוג (**נ/1**), וזאת למרות שהנאשם לא היה מודע לדברים שכתבה המתלוננת וייתכן כי השלימה אותם לאחר שהוא חתם על טופס ריק. המתלוננת העידה כי רשמה זאת על מנת לסייע לקבלת גט מהיר (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 68). הרב ברבנות סבר שבני הזוג לא מעוניינים באמת להתגרש, והמליץ להם לשוב ולחשוב על הענין והשנים עזבו את המקום (**שם**, בעמ' 67).

27. המתלוננת העידה על האירועים שאירעו לאחר שעזבו את בית הדין הרבני. תחילה אמרה בעדותה "לא היה כל כך הרבה, פשוט באנו הביתה והוא צחק כזה...". לאחר מכן הוסיפה "הוא טפח לי כזה, הלצה, שרציתי להתגרש, ואחר

כך צחקנו ולא היה מעבר לזה כלום" (**שם**, בעמ' 57 ובעמ' 58, שורות 3 - 14). בהמשך הוסיפה "היתה מכה כזאת של מן צחוק כזה, הלצה, לפי דעתי זה נראה מכה כזאת, אני לקחתי את זה כי חשבתי שאולי הוא הולך לפגוע או משהו כזה ונרתעתי, אבל הוא אחר כך צחק ודיברנו" (**שם**, בעמ' 61, שורות 21 - 22).

28. עוד הוסיפה ותיארה אירוע שאירע כחמישה - שישה חודשים לפני שהגיעה למשטרה. לדבריה, היה חסר אוכל בבית והנאשם שאל איפה האוכל. המתלוננת אמרה שאין לה כסף לקנות ושוב התעורר ויכוח כלכלי ואז "הוא נתן לי מכה כזאת בראש וזהו" (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 58, שורה 28).

29. בעדותה הודתה, כי במשטרה מסרה באחת החקירות כי אותו אירוע אירע חודשיים - שלושה לפני כן ואילו בחקירה אחרת אמרה שהוא אירע ארבעה - חמישה חודשים לפני כן. לענין זה ציינה בעדותה "יכול להיות שזה לא היה כזה חשוב, או שזה לא היה ... אני לא זוכרת את הכל בבירור, יש לי קצת בלק אאוט מכל העניינים האלה, מהתרגשות, לא יודעת מה להגיד" (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 67, שורות 5 - 6).

30. הנאשם נחקר לראשונה רק ביום 8.12.13. אמנם ביום 6.12.13 עשתה המשטרה ניסיונות לאתר את הנאשם, אולם ללא הצלחה (**ת/6 - ת/12**). לדברי הנאשם, אמנם סבר, כי המתלוננת הגישה תלונה נגדו למשטרה, אולם רק ביום 8.12.13 התקשרו וזימנו אותו למשטרה והוא הגיע בו ביום (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 96, שורות 17 - 25; **ת/3**, שורות 36 - 37).

31. בחקירתו מסר, כי ביום 5.12.13 חזר מביקור אצל אביו המאושפז במחלקה לטיפול נמרץ בבית החולים וביקש מהמתלוננת כי תבוא עמו לבקר את אביו. הנאשם הציע כי ישאירו את הילדים אצל אחותה של המתלוננת והיא החלה לקלל ולצעוק. לדבריו, היא כל הזמן מקללת וצועקת שאין לה אוכל ואין לילדים מה לאכול. היא אמרה שהיא יוצאת מהבית ודרשה שעד שתחזור לא יהיה בבית. כאשר ניגש אליה ורצה לחבק אותה ולברר מה קרה "היא צעקה אל תיגע בי, אני אתקשר למשטרה ואגיד שאתה מרביץ לי". לשאלתו מה קרה היא אמרה "אתה יודע שנפלתי היום?". כאשר אמר שהוא הולך החלה לצעוק "אתה מרביץ לי, אתה מרביץ לי". הנאשם ביקש שלא תצעק ליד הילדים, ואז שוב קיללה, יצאה מהבית עם הילדים ודרשה שלא יהיה שם כאשר תחזור. הנאשם מסר, כי עזב את הבית כעשר דקות אחריה. לטענתו של הנאשם, המתלוננת מאיימת כל הזמן שתכניס אותו לכלא. כן ציין, כי ביקש לעזוב את הבית בשל יחסה לילדים ובין היתר קיללה את הילדים ואיימה כי תרצח אותם. הנאשם טען שלא נגע במתלוננת, לא תקף אותה ולא איים עליה (**ת/2**).

32. בחקירתו הנוספת של הנאשם ביום 11.12.13 מסר, כי היה ויכוח בינו לבין המתלוננת, משום שלטענתה הוא מבזבז כסף ואין מה לאכול בבית. עוד ציין כי הוציא ונתן לה 400 ₪. הנאשם הכחיש כי הכה את המתלוננת, הרביץ לה ודחף אותה ואמר שהיא משקרת. כמו כן ציין כי יש לו הקלטות שבהן המתלוננת אומרת שתכניס אותו לכלא אולם הוא לא מעוניין להציג אותן בשלב זה ויציג במשפטו. הנאשם מסר כי המתלוננת אמרה לו שהיא נפלה והיא בכתה מהרגע שנכנס לבית, אולם הוא לא התייחס אליה משום שחזר מטיפול באביו. עוד הוסיף בחקירתו, כי רצה להתגרש אולם המתלוננת לא הסכימה לתת לו גט. לטענתו, הם הלכו לרבנות, אולם המתלוננת לא הגישה בסופו של דבר את הטפסים. הנאשם טען שלא נגע במתלוננת ביום שבו הלכו לרבנות. כמו כן הכחיש, כי בהזדמנות נוספת, חמישה או ששה חודשים קודם לכן, שאל אותה מדוע אין אוכל בבית והכה אותה. הנאשם מסר, כי במשך שלושה - ארבעה חודשים קודם לכן, מאז שהלכו לרבנות, כלל לא נגע בה. לטענתו, ביום 5.12.13 יצא מהבית כעשר דקות אחרי הויכוח ביניהם. הנאשם הכחיש, כי באותו יום התקשר להוריה של המתלוננת (**ת/3**).

33. בעדותו הוסיף, כי בשל עברו הפלילי, נהגה המתלוננת לאיים עליו, כי תגיש נגדו תלונה למשטרה, וזאת גם אם רק התקרב אליה על מנת לחבק אותה (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 88, שורות 1 מ-10). לטענתו, המתלוננת מסיתה את

הילדים נגדו ולפיכך גם הילדים חושבים שהוא מכה את המתלוננת בכל פעם שהוא ניגש לחבק אותה (שם, שורות 20 - 23).

34. בעדותו מסר באשר לאירוע שאירע ביום 9.9.13, שכאשר יצאו מהרבנות "היא שמה את הטופס בתיק ואז הלכנו, אז טפחתי לה על הכתף ושאלתי אותה את רצינית שרוצה להתגרש והיא צחקה" (פרוטוקול הדין, בעמ' 90, שורות 28 - 30).

35. הנאשם הכחיש בעדותו כי הכה את המתלוננת באירוע נוסף ומסר "אני פתחתי את המקרר וסגרתי את המקרר. בחיים לא נתתי לה מכה בראש. פתחתי וראיתי שאין אוכל סגרתי אולי בעצבים לא יודע אבל היא הגיעה למכה בראש, לא יודע. לא נגעתי בה" (פרוטוקול הדין, בעמ' 91, שורות 20 - 21).

36. בתם של הנאשם ושל המתלוננת, שהיא קטינה בת 5.5 שנים (להלן - "הקטינה"), נחקרה על ידי חוקרת ילדים ביום 12.12.13. קלטות החקירה ותמליל ההקלטה הוגשו לבית המשפט והקטינה לא העידה (ת/19/1 ו-2; ת/17). בחקירה סיפרה הקטינה כי היה ויכוח בין הוריה על אוכל ואז אביה החל לצעוק ואחר כך הרביץ לאמה בראש ובגב חזק והיא בכתה. לאחר מכן היא עצרה את אביה ואז הלכו לסבא ולסבתא. עוד הוסיפה, כי המשטרה לקחה את אביה (שם, תמליל קלטת ראשונה, בעמ' 6). הקטינה הוסיפה, כי לא התגעגעה לאבא "כי הוא אמר שאנחנו נמות. גם אמא הוא אמר לזה, גם אמא וגם לנו...". עוד ציינה כי אמה התלוננה על כך שאביה הביא אקווריום גדול ודגים בעת שאכלו, וכי אחיה עשה פיפי במכנסיים ואז אביה החל לצעוק ולהרביץ לאמה בראש חזק ובגב וכי כל הילדים פחדו שהוא יהרוג אותם. לטענתה, אביה דחף את אמה וכי נפלה על המיטה של אחיה. לאחר מכן אביה הלך לישון והם נסעו לסבא וסבתא (שם, בעמ' 7). הקטינה חזרה על עיקרי הדברים הללו מספר פעמים (שם, בעמ' 9-18).

37. בטופס סיכום העדות שערכה חוקרת הילדים, גב' אוריאן סלמה, חזרה על עיקרי השיחה עם הקטינה. לגבי מהימנותה של הקטינה ציינה "... תיארה אירוע חד פעמי בו אביה הכה את אמה. את האירוע מסרה במלל חופשי ... דבריה עוגנו בקונטקסט ספציפי של מקום ונסיבות וכללו ציטוטים, הדגמות, פרטים רבים ... וכן מוטיבים דינאמיים של אלימות בתוך המשפחה. מכיוון שבדבריה באו לידי ביטוי מגמת השחרה כלפי אביה וזיהום, שייתכן ונבעו מדיבור ממושך ותשאול מרובה, שהשפיעו על צורת מסירת הדברים, אני מתקשה להתרשם ממהימנות דבריה. אין בקביעה זו לציין שהדברים לא התרחשו, אלא שאין בידיי את הכלים להתרשם ממהימנות דבריה" (ת/18).

38. בעדותה של חוקרת הילדים בבית המשפט הסבירה מדוע התקשתה בהערכת מהימנותה של הקטינה. בשיחה עלה שהיא מאוד קרובה לאמה ומבקשת מאביה להפסיק והדבר עשוי להוביל להעצמת הסיטואציה. בנוסף, הקטינה היתה חשופה לדברים שנאמרו באופן שעשוי להוביל לזיהום עדותה (פרוטוקול הדין, בעמ' 37).

39. הנאשם נחקר פעם נוספת ביום 15.12.13 בשעה 08:44. בחקירתו זו עמד על כך שלא התקשר להוריה של המתלוננת (ת/4).

40. בעימות שנערך בין הצדדים באותו יום בשעה 09:17 חזרו הצדדים, כל אחד על גרסתו. המתלוננת הטיחה בנאשם, כי תקף אותה, הרביץ לה, בראש ובגב, וכי זרק אותה על הרצפה ובעט בה בגב ובצלעות. המתלוננת מסרה, כי בזמן שאכלה יחד עם הילדים, הילד עשה פיפי במכנסיים, החל ויכוח ביניהם על אקווריום והוא הכה אותה. אז לקחה את הילדים לחדר. הנאשם נכנס לחדר והרביץ לה ודחף אותה לרצפה ואז בעט בה. הנאשם טען, כי לא נגע בה וכי היא זו שקיללה אותו ואיימה שתרצח את הילדים. המתלוננת הוסיפה והטיחה בו, שכחודשיים קודם לכן היתה לו התפרצות נוספת והוא נתן לה מכה בראש. כן תיארה אירוע שבו הכה אותה לאחר שהלכו לרבנות. הנאשם טען, כי הדברים לא היו ולא נבראו וכי המתלוננת כל פעם מאיימת שתזמין משטרה. הנאשם חזר על כך שיש לו הקלטות של המתלוננת אולם הוא יציג במשפט. במהלך העימות השמיעה המתלוננת את הקלטת השיחה בין הנאשם לבין הוריה.

41. בהקלטה נשמע הנאשם אומר את הדברים הבאים: "המשחק הזה יעלה לכם ביוקר" (ת/15, 00:05). "אני נשבע לך בקבר של אמא שלי, אם אני יושב בבית הסוהר בפעם הזו. אני בן זונה אם אני לא גומר את כולכם, את כל המשפחה. אני מאיים הפעם". "זה נגמר מספיק. אני ישבתי שנה שלימה" (ת/15, 06:12), "הפעם אני מבטיח לך אני אשב בבית סוהר. לא מעניין אותי. אבל הפעם אני לא אשתוק" (ת/15, 06:54). כל הדברים תועדו גם בזכרון דברים של שוטר שהאזין להקלטה (ת/13).

42. הנאשם טען בעימות, כי לא שוחח עם אביה של המתלוננת, וכי כלל אינו מזהה את קולו שלו עצמו או את קולו של האב. כמו כן ציין כי לא דיבר עם הוריה של המתלוננת מאז שעזב את הבית (ת/20).

43. בשיחה שערך החוקר יניב עמרם עם המתלוננת ביום 16.12.13 מסרה, כי תחילה הנאשם לא הסכים לחתום על המסמכים ברבנות, ובשובם מהרבנות הכה אותה. רק לאחר מכן, כאשר נרגע, הסכים הנאשם לחתום על המסמכים (ת/14).

44. גם הוריה של המתלוננת נחקרו במשטרה וכן העידו בבית המשפט. כאמור, הוריה של המתלוננת, הם למעשה דודים של הנאשם (אביה של המתלוננת הוא אחיו של אביו), אולם היחסים עם הנאשם לא היו טובים מאז נישואיו עם המתלוננת.

45. אמה של המתלוננת, גב' א. ר., מסרה בעדותה, כי המתלוננת התקשרה אליה בסביבות השעה 14:00 או 15:00 ביום 4.12.13, ואמרה לה כי יש אלימות בבית ושאלה אם היא יכולה לבוא לביתם של הוריה. לדבריה התקשרה לבעלה, אביה של המתלוננת, וביקשה כי יאסוף אותה אולם הוא מסר שהוא עסוק ושהיא תיקח מונית לבית. בערב שוחחה עם המתלוננת, אשר סיפרה לה שהתפתחה מריבה בשל אקווריום שהנאשם רכש, כאשר אין להם כסף לרכוש די מזון. המתלוננת סיפרה לה שבעקבות זאת הנאשם נתן לה מכות בראש והפיל אותה (פרוטוקול הדיון, בעמ' 11 - 12). אמה של המתלוננת הוסיפה, שכאשר המתלוננת התקשרה אליה, לא יכולה היתה לצאת מעבודתה ולנסע לסייע לה. גם בעלה לא יכול היה לצאת מהעבודה ומטעם זה אמרה למתלוננת שתיקח מונית. אמה של המתלוננת הביעה חרטה על כך שלא נחלצה לעזרתה של המתלוננת (שם, בעמ' 16 - 17).

46. עוד הוסיפה אמה של המתלוננת, כי באותו ערב של יום 4.12.13, הנאשם התקשר וביקש לשוחח עם המתלוננת, אולם היא נחה בחדר השני ומטעם זה לא אפשרה לנאשם לשוחח עמה. בעקבות זאת הקול שלו עלה לאט לאט והוא החל לצעוק ואמר "עוד פעם התחלתם את המשחק המלוכלך הזה", "אם אני אשב בכלא בפעם הזו אני נשבע בקבר של אמא" "אני אראה לכם מה" "אם הילדים לא יהיו אצלי אז אני גם לא אתן להם להיות אצל א." (המתלוננת-א.פ.) (פרוטוקול הדיון, בעמ' 13, שורות 7 - 20). לדבריה, המתלוננת שהיתה בחדר השני הקליטה את השיחה באמצעות טלפון בזק. תחילה טענה, כי היא ידעה על הקלטת השיחה (שם, בעמ' 14, שורות 1 - 8) וציינה שהן היא והן בעלה ידעו על הקלטת השיחה (שם, בעמ' 22, שורות 1 - 11). בהמשך הודתה, כי במהלך השיחה לא ידעו שהמתלוננת מקליטה אותה (שם, שורות 30 - 32).

47. גם אביה של המתלוננת, מר א. ר., העיד בבית המשפט. לדבריו, אשתו התקשרה אליו ואמרה שהנאשם הרביץ למתלוננת. הוא היה בעבודה ולא יכול היה לצאת ומטעם זה אמר לאשתו שתגייד למתלוננת לקחת מונית לביתם. בערב, כאשר הגיע הביתה, שוחח עם המתלוננת אשר סיפרה לו שהנאשם הרביץ לה (פרוטוקול הדיון, בעמ' 28).

48. עוד הוסיף אביה של המתלוננת, כי למחרת שוחח עם הנאשם ושאל אותו האם הרביץ למתלוננת. לטענתו, בתגובה החל הנאשם לצעוק וכעס עליו שאינו מבקר את אחיו, שהוא, כאמור, אביו של הנאשם (פרוטוקול הדיון, בעמ' 29). עוד הוסיף, כי אשתו נתנה לו לשוחח עם הנאשם לאחר שהיא שוחחה עמו. המתלוננת נחה באותה העת בחדר השני. אביה של המתלוננת ציין, כי לא ידע על הקלטת השיחה בזמן אמת ורק במשטרה נודע לו הדבר (שם, בעמ' 32).

49. בעדותו של הנאשם בבית המשפט הודה כי שוחח עם הוריה של המתלוננת ביום 4.12.13. לטענתו, לא אמר אמת במשטרה משום שראה שלא רצו להקשיב לו וכי החוקר לא התייחס אליו וזלזל בו (פרוטוקול הדין, בעמ' 90, שורות 19 - 23). כן ציין, באשר לאותה שיחה, כי הוריה של המתלוננת משכו אותו בלשונו ו"ניסו להוציא ממני מילים בכוח" (שם, בעמ' 91, שורות 27 - 31). עוד ציין, אני התעצבנתי והייתי בבי"ח אצל אבא שלי ודיברתי כל מיני שטויות שלא הייתי צריך" (שם, בעמ' 91, שורות 3 - 4). בחקירתו הנגדית הודה שאמר "המשחק הזה יעלה לכם ביוקר" וכן כי אמר "אני נשבע לכם בקבר של אמא שלי, אם אני יושב בבית סהר בפעם הזאת אני בן זונה אם אני לא גומר את כולכם, את כל המשפחה ואני מאיים הפעם", אלא שלטענתו אמר את הדברים "מתוך עצבים" וכאשר הוא בעצבים הוא מדבר שטויות (שם, בעמ' 95, שורות 24 - 32).

50. בדיעבד הסתבר, כי אין בידיו של הנאשם הקלטות של המתלוננת שבהם נשמעת המתלוננת מאיימת על הנאשם. הנאשם טען, כי היו בידיו הקלטות כאלו, אולם המתלוננת ככל הנראה מחקה אותן (פרוטוקול הדין, בעמ' 92, שורות 14 - 25). תימוכין לכך הביא בדבריו של מר י. ס., אשר העיד כעד הגנה ומסר, כי שמע הקלטות שבהן המתלוננת מאיימת על הנאשם ואף צעקות "איי" של הנאשם (שם, בעמ' 98). המתלוננת הכחישה מכל וכל שמחקה שיחות שהקליט הנאשם (שם, בעמ' 82).

51. כמו כן העידה מטעם ההגנה, גב' ל. נ., אשר סיפרה כי שמעה את המתלוננת פעמים רבות צועקת ומקללת את הנאשם ואת ילדיה (פרוטוקול הדין, בעמ' 102).

גדר המחלוקת

52. המחלוקת העיקרית בין הצדדים בתיק היא מחלוקת עובדתית וההכרעה בה היא בעיקרה הכרעה בדבר מהימנות הצדדים.

53. התביעה טוענת כי הנאשם תקף את המתלוננת בשלושה מועדים, שבאחד מהם איים עליה וכן איים על הוריה. ההגנה טוענת, כי מאז שהנאשם הורשע לפני מספר שנים בעבירת אלימות נגד המתלוננת, הרי שלעיתים תכופות המתלוננת מהלכת עליו אימים כי תגיש נגדו תלונה במשטרה, צועקת ומאיימת עליו ועל הילדים, והכל בלא שהוא נקט כלפיה באלימות כלשהי.

54. השאלות העיקריות הדורשות הכרעה הן:

- א. האם הנאשם תקף את המתלוננת ואיים עליה ביום 4.12.14 ובהמשך גם איים על הוריה, כמיוחס לו באישום הראשון? או שמא לא תקף אותה, לא איים עליה ולא איים על הוריה כטענת הנאשם;
- ב. האם הנאשם תקף את המתלוננת ביום 9.9.13, כאשר יצאו מהרבנות, כמיוחס לו באישום השני? או שמא אך טפח הנאשם על כתפה באופן ידידותי כגרסת הנאשם בעדותו;
- ג. והאם הנאשם תקף את המתלוננת כארבעה - חמישה חודשים קודם להגשת התלונה, כמיוחס נאשם באישום השלישי? או שמא לא היו דברים מעולם כטענת הנאשם.

55. בתיק ישנן מספר מחלוקות משנה, שהעיקריות בהן הן:

- א. האם דבריה של המתלוננת להוריה, שלפיהם הנאשם הכה אותה הם בגדר "אמרת עד בעת ביצוע עבירה" שניתן להגישם לפי סעיף 9 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971 (להלן - עמוד 8

"פקודת הראיות"? לטענת התביעה, מששוחחה המתלוננת עם הוריה כשעה או שעה וחצי לאחר האירוע, הרי שהאמרה עונה על דרישת הספונטניות וניתן להגישה כחריג לעדות השמועה לפי סעיף 9 לפקודת הראיות. לטענת ההגנה, הדברים לא נאמרו בסמוך לאירוע ומכאן שאין האמרה עונה על תנאי הסעיף.

ב. האם הדו"ח הרפואי מיום 5.12.13 מתאר חבלות שגרם הנאשם למתלוננת? לטענת התביעה, החבלות המתוארות בדו"ח אירעו כתוצאה מתקיפת הנאשם את המתלוננת. לטענת ההגנה, אין כל ראיה לכך שהחבלות הן תוצאה של אלימות מצדו של הנאשם, במיוחד כאשר המתלוננת נהגה ליפול כתוצאה מסחרחורות ומגרנות מהן היא סובלת.

ג. האם יש לתת משקל לדבריה של הקטינה בפני חוקרת הילדים? לטענת התביעה, למרות שחוקרת הילדים קבעה, כי אין בידיה להעריך את מהימנותה של הקטינה בשל חשש לזיהום, חוקרת הילדים לא קבעה כי האירוע לא התרחש. התביעה בקשה לתת אמון בדבריה של הקטינה ולייחס להם משקל של ממש. לטענת התביעה, כל יתר הראיות בתיק מהוות סיוע לעדות הקטינה. לטענת ההגנה, אין לייחס כל משקל לדבריה של הקטינה, וזאת לאור חוות דעתה של חוקרת הילדים, כי בדבריה יש מגמת השחרה כלפיה אביה וכי קיים חשש לזיהום שייתכן ונבע מדיבור ממושך ותשאל מרובה.

ד. האם המתלוננת קיבלה את רשותם של הוריה להקליט את השיחה בינם לבין הנאשם? ואם לא קיבלה את רשותם, מה המשמעות שיש לייחס לכך? לטענת התביעה, אין לייחס כל משמעות לשאלה אם קיבלה המתלוננת את רשות הוריה להקלטת השיחה. לטענת ההגנה, בהיעדר הסכמה, המדובר בהקלטה לא חוקית ויש להתעלם מההקלטה.

דין והכרעה

הערכת מהימנותה של המתלוננת - כללי

56. במהלך עדותה של המתלוננת התרשמתי, באופן כללי, ממהימנותה ומכנותה. ניכר היה כי המעמד קשה למתלוננת עד מאוד וכי היא מאוד נרגשת. המתלוננת פרצה בבכי מספר רב של פעמים במהלך עדותה וניכר היה כי מדובר בבכי המשקף מצוקה של ממש. למעשה, קשה היה שלא להתרגש מדבריה של המתלוננת ואף הנאשם פרץ בבכי מספר פעמים במהלך עדותה. התרשמתי מדאגתה של המתלוננת לנאשם ומאהבתה אליו. לא נותר כל ספק בתיק כי המתלוננת לא הייתה מעוניינת להגיש תלונה במשטרה וגם אחרי הגשת התלונה ביקשה לחזור בה מתלוננתה. המתלוננת הדגישה מספר פעמים במהלך עדותה כי אין לה ענין להתגרש מהנאשם וכי היא רוצה לתת הזדמנות נוספת לשיקום יחסיה עם הנאשם, וזאת למרות הבעיות הקשות בין השניים. כן הדגישה כי אין לה כל ענין שהנאשם ירצה מאסר וכי הנאשם הוא אב טוב לילדיהם.

57. העובדה שהמתלוננת הגישה באופן רשמי תלונה במשטרה רק יומיים לאחר האירוע, אינה מורידה לדעתי ממהימנותה בנסיבות הענין. מהתנהגותה של המתלוננת ומעדותה עולה בבירור, כי לא רצתה להגיש תלונה במשטרה, ואלמלא הנוהל של בית החולים המחייב מעורבות של עובדת סוציאלית במקרה שבו יש חשש לאלימות במשפחה, ספק בעיניי אם היתה בכלל מגישה את תלונתה. גם העובדה שהמתלוננת לא ייחסה חומרה מספקת למעשיו של הנאשם, באופן שיביא אותה להגיש תלונה בו ביום, אין לה כל משמעות ביחס למהימנותה של המתלוננת או ביחס לחומרת מעשיו של הנאשם, ויש בכך כדי ללמד על התנהלותה של המתלוננת כאשר שזו לא הפעם הראשונה שבה הנאשם מכה אותה.

58. יצוין בהקשר זה, כי ביום 4.2.14 הגיעה המתלוננת למשטרה וביקשה לבטל את תלונתה, משום שהיא

מעוניינת לסגור מול הנאשם את הדברים. עם זאת בהודעתה במשטרה באותו מועד אישרה כי הדברים שמסרה למשטרה הם אמת (ת/21).

59. כאמור, התרשמתי מדאגתה של המתלוננת לנאשם. המתלוננת סיפרה על הדיכאון שבו היה שרוי הנאשם ועל כך שניסתה לסייע לו. כך לדבריה "...ניסיתי לעזור והכל יצא לי הפוך (בוכה) אני לא חלמתי אי פעם שאני אגיע לבית המשפט, בכלל לא רציתי להגיע למשטרה, לא רציתי שהם יהיו מעורבים (בוכה) ... ופשוט הכל הלך לי לטמיון, זה לא היה אמור להיות ככה, אני לא הייתי אמורה להיות פה, לא חלמתי שאני אהיה פה בכלל במעמד הזה, אני רציתי לעזור למשפחה שלנו לצאת מזה..." (פרוטוקול הדין, בעמ' 54, שורות 3 - 10). בהמשך דבריה הוסיפה "זה מאור קשה לי, מאוד קשה לי 4 החודשים האלה. למרות מה שהוא עשה, זה לא מצדיק את זה, הוא אבא של הילדים שלי, זה לא היה אמור להיות ככה, היינו אמורים ללכת לטיפול וייעוץ, ניסיתי להוציא את האדם הזה מהמצב שהוא נמצא, כל פעם בא הביתה מהעבודה והוחל ומסתגר..." (שם, שורות 14 - 16). ועוד הוסיפה "יש לי עוד דברים להגיד, שמה שביני לבינו שיישאר בצד, אבל הילדים שלי כן זקוקים לאבא, לא חשוב מה ואיך, הם כן רוצים לראות אותו, הם לא ראו אותו כבר 4 חודשים והוא בן אדם טוב, איתם הוא בסדר גמור..." (שם, בעמ' 56, שורות 8 - 10).

60. אמנם, מכלל העדויות עולה, כי המתלוננת ככל הנראה לא התמודדה באופן מיטבי עם מחלת אביו של הנאשם, ואולי אף לא תמכה בו באופן ראוי, אולם אין בכך כדי להפחית מדאגתה הכנה לנאשם.

61. מכנותה של המתלוננת ניתן היה להתרשם, גם משום שלא חששה לומר דברים שעשויים להתפרש לכאורה לחובתה. כך למשל, הודתה המתלוננת מספר פעמים כי נהגה לומר לנאשם כי תתקשר למשטרה כאשר הנאשם צעק וכאשר רק חשבה שהוא עומד לתקוף אותה (פרוטוקול הדין, בעמ' 61, שורות 30 - 31; בעמ' 74, שורות 25 - 26). אולם, אין לזקוף דברים אלו לחובתה, משום שככל הנראה היה יסוד למתלוננת לחשוש מהנאשם ומטעם זה נהגה בזהירות, והיתה מודיעה לנאשם כי בדעתה לפנות למשטרה, עוד טרם תקף אותה. כמו כן הודתה המתלוננת, כי בשל תחושת לחץ שחשה היתה לעיתים צועקת על הנאשם ומקללת אותו (שם, בעמ' 74, שורות 17 - 18). המתלוננת גם הודתה שנהגה לעיתים מתוך תחושת לחץ לצעוק על הילדים (שם, בעמ' 77, שורות 28 - 30). עוד העידה כי ייתכן שהילדים לעיתים שומעים מריבות בינה לבין הנאשם בבית, או שומעים דברים שהיא מספרת להוריה על אותן מריבות (שם, בעמ' 83, שורות 6 - 21).

62. יצוין, שלמרות שיש בדברים הנזכרים כדי להוכיח, כי גם המתלוננת אינה "טלית שכולה תכלת", כפי שניסתה ההגנה לטעון, לא מצאתי שיש בהם כדי לפגום במהימנותה, אלא להיפך. העובדה שהיתה מוכנה להודות בכך שגם התנהגותה אינה ללא רבב, מחזקת את מהימנותה בעיניי.

63. כאמור, ההגנה ניסתה להוכיח במהלך המשפט, כי המתלוננת נהגה לצעוק ולאיים על הנאשם ועל הילדים. הנאשם אף אמר במשטרה כי יציג קלטות במהלך המשפט, שבהן נשמעת המתלוננת צועקת ומאיימת עליו. בסופו של דבר קלטות כאלו לא הוצגו במשפט. לא מצאתי כל תימוכין להשערה של הנאשם ושל העד, מר י. ס., כי המתלוננת היא שמחקה את הקלטות, שהרי לשניהם אין כל ידיעה אישית בנושא. מכל מקום, מוכנה אני לקבל את העובדה כי המתלוננת ככל הנראה צעקה לא פעם על הנאשם ועל ילדיה (כאמור בעדותה של גב' נ. ל., פרוטוקול הדין, בעמ' 102). ייתכן אפילו שהמתלוננת איימה על הנאשם. אולם, לא הוצגה לי כל ראיה שמדובר באירועים הנוגעים לאישומים שלפניי. מטעם זה אינני מוצאת מקום לייחס לכך כל משמעות בהכרעת הדין.

64. אכן, ייתכן כי המתלוננת ניסתה לתאר עצמה, בחלק מעדותה, כרגועה יותר ממה שהיתה בזמן אמת, כאשר העידה כי היא אדם שקט ואינה צועקת הרבה (פרוטוקול הדין, בעמ' 71 - 72). אולם, הניסיון להמעיט מרמת הלחץ שאותו חוותה הוא בגדר נטיה טבעית. כאמור, המתלוננת הודתה כי היו לחצים רבים בבית וכי אף התפרצה וצעקה על

הנאשם ועל ילדיה, לא אחת. בנסיבות אלו, לא מצאתי שיש בתיאור המיטיב שלה את עצמה, כדי לפגום במהימנותה הכללית.

הערכת מהימנותו של הנאשם - כללי

65. כאמור, הנאשם הכחיש מכל וכל את העבירות שיוחסו לו בכתב האישום. הנאשם טען כי בשל עברו הפלילי, לעיתים תכופות ובכל פעם שהתקרב אל המתלוננת, היא נהגה לאיים עליו, בכך שתגיש נגדו תלונה במשטרה, וזאת מבלי שנקט כל אלימות כלפיה.
66. הנאשם לא השתמש במינוח "עלילה", אולם למעשה, אם אכן לא נקט כלפיה כל אלימות, הרי שטענותיה של המתלוננת נגדו הן בגדר עלילת שווא.
67. מצאתי קושי במתן אמון לגרסת הנאשם, שלפיה המתלוננת העלילה עליו עלילות שווא, ולמעשה ייחסה לו מעשי אלימות שלא אירעו. ההגנה טענה כי הנאשם גדול ממדים ואילו המתלוננת קטנת ממדים, ומכאן כי מעשיו עשויים היו להתפרש בצורה מאיימת. לא השתכנעתי, כי היתה למתלוננת סיבה כלשהי לטעון כי הנאשם מכה אותה בכל פעם שהתקרב אליה לחבק אותה. גם אם הנאשם גדל גוף ביחס למתלוננת, קשה להלום טענה כי אינה יודעת להעריך נכונה כי בן זוגה ניגש אליה מתוך גילוי חיבה ולא בצורה מאיימת. גם הטענה, כי הילדים פירשו את ניסיונותיו להתקרב לאשתו כאל מעשים אלימים, אינה משכנעת כלל ועיקר, ויש בה כדי לזלזל בהבנה של הילדים את המציאות.
68. יתר על כן, לאחר שהשתכנעתי כי המתלוננת לא היתה מעוניינת כלל בהגשת תלונה, לא ברור מדוע תעליל על הנאשם ללא כל סיבה ותאיים עליו כי תגיש נגדו תלונה במשטרה.
69. מצאתי כי הנאשם לא אמר אמת ביחס למספר נושאים שעליהם נחקר במשטרה.
70. בראש ובראשונה, הנאשם לא אמר אמת בשלוש הזדמנויות שבהן נחקר במשטרה ביחס לשיחתו עם הוריה של המתלוננת ביום 4.12.13. יתר על כן, כאשר המתלוננת השמיעה לו את הקלטת השיחה במהלך העימות, הכחיש שמדובר בקולו שלו ובקולו של אביה של המתלוננת. לא השתכנעתי כלל מהגיונם של הדברים שאמר בעדותו, שלפיהם לא אמר אמת במשטרה, כי לא רצו להקשיב לו וראה שהחוקר אינו מקשיב לו ומזלזל בו. לו היתה הטענה נכונה, הרי שמצופה היה כי לא ישתף פעולה בחקירתו, ולא כי ישקר דווקא ביחס לקיומה של שיחה עם הוריה של המתלוננת. מסקנתי היא, כי הטעם היחיד שהודה במהלך המשפט בכך ששיקר במשטרה ביחס לשיחתו עם הוריה של המתלוננת, הוא בשל קיומה של קלטת המוכיחה את שקריו. ייתכן, כי לו היתה קלטת המוכיחה את שקריו בנושאים אחרים, היינו מוצאים הודאה שלו גם ביחס לנושאים נוספים במהלך המשפט. מכל מקום, אי אמירת אמת בצורה עקבית במהלך חקירותיו במשטרה ביחס לשיחה עם הוריה של המתלוננת, מקשה על מתן אמון בנאשם ביחס לנושאים אחרים.
71. נושא נוסף שבו הנאשם לא אמר אמת במשטרה נוגע לאירועים שאירעו לאחר שיצאו מהרבנות ביום 9.9.13. בעוד שבחקירתו במשטרה, אמר שכלל לא נגע בה באותו אירוע, הרי שבעדותו בבית המשפט, לאחר ששמע כי המתלוננת אומרת שמדובר היה ב"טפיחה", אמר גם הוא כי טפח לה על הכתף.
72. יתר על כן, הנאשם אמר כמה וכמה פעמים במהלך חקירותיו במשטרה, כי כלל לא נגע במתלוננת באותה תקופה, וזאת בשל חששו כי תתלונן נגדו במשטרה. לעומת זאת, במהלך עדותו בבית המשפט ציין מספר פעמים כי נהג לחבק אותה, וכי בכל פעם שרצה לחבק אותה, היתה המתלוננת צועקת כי תגיש נגדו תלונה במשטרה. ברי, כי אמירותיו במשטרה בהקשר זה אינן יכולות לדור בכפיפה אחת עם עדותו בבית המשפט.

73. לאור כל האמור, מצאתי כי קיים קושי, באופן כללי, לתת אמון לדבריו של הנאשם.

האם הנאשם הכה את המתלוננת ביום 4.12.13 - האירוע האחד נשוא האישום הראשון?

74. כאמור, כתב האישום מייחס לנאשם באירוע הראשון שבאישום הראשון כי הכה את המתלוננת ואיים עליה ביום 4.12.13. הראיות שהוצגו במשפט בהקשר לכך, הינן: עדותה המפורטת של המתלוננת בבית המשפט שלפיה הנאשם הכה אותה באותו מועד, כי כתוצאה מהמכה שנתן לה הנאשם נוצר לה שטף דם באוזן והיו לה כאבי ראש; מזכר של השוטר לוצקי שלפיו בשיחה עם המתלוננת בבית החולים מסרה לו, כי היא מעוניינת להגיש תלונה, אולם פוחדת מהנאשם שהיה בכלא בשל אלימות ואמר לה כי אם שוב תתלונן עליו "הוא יפרק אותה ירצח אותה" (ת/5). המזכר הוגש לעצם אמירת הדברים ולא באשר לאמיתות תוכנם; דבריהם של הוריה של המתלוננת, כי המתלוננת התקשרה אליהם בסביבות השעה 14:00 - 15:00 וסיפרה להם, כי היתה אלימות בבית ומאוחר יותר בערב סיפרה להם כי הנאשם הכה אותה; דו"ח רפואי מבית החולים "אסף הרופא" (ת/1); סיכום הייעוץ שערכה העובדת הסוציאלית (ת/16); הקלטת החקירה שערכה חוקרת הילדים, שבמסגרתה הקטינה מסרה כי ראתה את אביה מכה את אמה במועד הרלבנטי וכן שמעה אותו מאיים (ת/19 / 1 ו-2; ת/17).

75. כבר ציינתי, כי להערכתי דבריה של המתלוננת בעדותה, באופן כללי, הם מהימנים. מצאתי, כי גם עדותה באשר לאירועים שאירעו ביום 4.12.13 היא מהימנה. המתלוננת מסרה עדות מפורטת והגיונית. היא תיארה בפרוטרוט את האירועים שהובילו לכך שהנאשם הכה אותה לעיניהם של ילדיהם. לא היה לה כל אינטרס להעליל על הנאשם. להיפך, המתלוננת נמנעה מהגשת תלונה במשטרה ואלמלא ביקורה בבית החולים והתערבותה של העובדת הסוציאלית, ספק בעיניי אם היתה מגישה בכלל תלונה. יתר על כן, גם בדיעבד ביקשה המתלוננת מהמשטרה לחזור בה מהתלונה שהגישה.

76. יצוין, כי המתלוננת לא אמרה דבר בעדותה באשר לכך שהנאשם איים עליה באותו יום.

77. לעדותה של המתלוננת, כי הנאשם הכה אותה ביום 4.12.13, מצאתי חיזוק במספר ראיות.

78. המתלוננת דווחה על האלימות להוריה כשעה וחצי לאחר שאירע האירוע. המדובר בדיווח אותנטי של בת המספרת, לפי תומה, להוריה על הטראומה שעברה ומבקשת מהם עזרה. בהקשר זה אבקש להדגיש, כי השאלה מדוע הוריה של המתלוננת לא הפסיקו את עבודתם וחשו לעזרתה של המתלוננת, אינה רלבנטית כלל לברור האשמה. ייתכן, שהיו מורגלים בטענות של בתם כי הנאשם אלים כלפיה, ייתכן שלא סברו שמדובר באלימות קשה, ייתכן כי לא רצו להתערב בכך כאשר מדובר באחיין שלהם, וייתכן כי אכן היו עסוקים באותה העת. אולם מכל מקום, לא הוריה של המתלוננת עומדים למשפט על חובותיהם כלפי בתם. ניכר בעדותם, כי הם מרגישים אשמה על כך שלא סייעו לבתם בזמן אמת ואין בכוונתי לבקרום על התנהגותם.

79. האם דבריה של המתלוננת להוריה הם בגדר אמרת עד בעת ביצוע עבירה שניתן להגישה לפי סעיף 9 לפקודת הראיות, כטענת התביעה? כידוע, לשם הכשרת אמרת עד כראיה לתוכנה, יש להוכיח כי הדברים נאמרו תוך כדי התרחשות העבירה, או בסמיכות זמנים למעשה העבירה. סבורה אני כי במקרה שלפנינו, קשה לומר כי פער של כשעה וחצי עונה על דרישת הספונטניות, במיוחד כאשר אין מחלוקת כי האירוע הסתיים, וכי המתלוננת יצאה מביתה לאחר שהנאשם הלך לישון. יתר על כן, בשיחתה הראשונה עם הוריה לא מסרה פירוט של האירועים ורק מאוחר יותר בשעות הערב, פירטה את ההתרחשות (ראו: ע"פ 7555/11 פלוני נ' מדינת ישראל (18.7.12)).

80. מכל מקום, גם אם דבריה של המתלוננת להוריה אינם יכולים לשמש כראיה לאמיתות תוכנם לפי סעיף 9

לפקודת הראיות, הרי שעצם אמירת הדברים בסמוך לאחר האירועים, ולאחר מכן בפירוט בערב, משמש כחיזוק למהימנותה של המתלוננת (ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל (3.9.09)).

81. חיזוק נוסף לדבריה של המתלוננת בדבר האירועים שאירעו ביום 4.12.13 מצאתי בדו"ח הרפואי של בית חולים "אסף הרופא". המתלוננת דווחה כי הגיעה בשל כך שהנאשם הכה אותה בראשה. לא היה למתלוננת כל סיבה לומר דברים שאינם אמת בבית החולים. הבדיקה הרפואית שעברה מאששת את דבריה, כי הנאשם גרם לה שטף דם באוזן, כאשר לפי הדו"ח נמצא שפשוף באוזן ימין.

82. גם לעובדת הסוציאלית בבית החולים סיפרה המתלוננת כי הנאשם הכה אותה ביום 4.12.13, כי הכה אותה גם בעבר וכי הם מטופלים במרכז דולב. לשוטר שהגיע בעקבות הדווח של העובדת הסוציאלית, אמרה כי היא חוששת להתלונן נגד הנאשם משום שאמר לה, כי אם שוב תתלונן נגדו "הוא ירצח אותה". יש להזכיר, כי המזכר (ת/5) הוגש בהסכמה רק לעצם אמירת הדברים ולא באשר לאמיתות תוכנם.

83. חיזוק נוסף למהימנותה של המתלוננת מצאתי בדבריה של הקטינה לחוקרת הילדים. כאמור, בחקירתה מתארת הקטינה לפרטים את אירועי יום 4.12.13. לדבריה, אביה הכה את אמה בשלב ראשון כאשר אכלו ארוחת ערב, ולאחר מכן בחדרו של האח, כאשר דחף אותה והפיל אותה. כמו כן ציינה הקטינה, כי הנאשם אמר כי "אנחנו נמות". אמנם, לפי חוות דעתה של חוקרת הילדים, ייתכן שדבריה של הקטינה זוהמו, כאשר נחשפה לדברים שאמרה המתלוננת בדבר האירועים. מגמת ההשחרה באה לידי ביטוי בשימוש בביטויים שככל הנראה שמעה מאמה כמו "הרס לי את הגב", "קטנטונת", "אני לא משרתת שלך". אולם, אין מחלוקת כי הקטינה היתה בבית באותו מועד, וכפי שאף ציין הנאשם, היא בקשה ממנו לחדול ממעשיו. לאחר שהתרשמתי מהקטינה בצפייה בקלטת חקירתה (ת/19 ו-2), אין לי ספק, כי גרעין דבריה הוא אמת. הקטינה חזרה ותיארה ברצף את אירועי אותו היום, כפי שהיא ראתה אותם. הקטינה חזרה על האירועים מספר פעמים. הקטינה סיפקה פרטים רבים על האירוע. פרטים רבים זהים לחלוטין לתיאור שמסרה המתלוננת ולא סביר בעיניי, כי ילדה בת 5.5. שיננה פרטים כה רבים, אשר כלל לא ראתה במו עיניה. לאור כל האמור, גם אם במקביל שמעה את אמה מספרת את הדברים להוריה, הרי שלא מצאתי כי היה בזיהום זה כדי לחבל בגרעין דבריה של הקטינה, שלפיו הנאשם הכה את המתלוננת.

84. כאן המקום להעיר, כי עדותה של הבת בפני חוקרת הילדים אינה הראיה המרכזית בתיק, אלא היא משמשת אך כחיזוק לראיות אחרות וממילא אינה צריכה סיוע. על כגון דא כבר נפסק:

... אכן, הודעת ילד שנמסרה בפני חוקר ילדים בהתאם לסעיף 9 לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), תשט"ו-1955, זקוקה, על פי סעיף 11 לאותו חוק, לסיוע ... אולם, בענייננו, ממילא, עדותו של המתלונן לא שימשה כראיה עצמאית ובלעדית לאיזה מן האישומים ...; על כל האירועים אודותיהם סיפר המתלונן העידו גם עדים נוספים; וכפי שציין בית המשפט קמא במסגרת הכרעת הדין, היוותה עדותו של המתלונן חיזוק לעדויותיהן של המתלוננות. במצב זה, משלא שימשה עדותו של המתלונן כעדות עצמאית להרשעת המערער, אין דרישת הסיוע חלה עליה. הדבר אף עולה במפורש מלשונו של סעיף 11 האמור, הקובע כי "לא יורשע אדם על סמך ראיה לפי סעיף 9, אלא אם יש לה סיוע בראיה אחרת". משמע, ככל שמדובר בראיה לפי סעיף 9 שאינה עומדת כראיה עצמאית לצורך הרשעה, אין זקוקה היא לכל סיוע נוסף, וזהו אכן המצב בענייננו" (ע"פ 7895/04 פלוני נ' מדינת ישראל (2.8.06)).

85. למול דבריה של המתלוננת, כי הנאשם הכה אותה - דברים שמצאתי להם, כאמור, חיזוקים רבים - עומדים דבריו של הנאשם, בבדידות מזהרת. הנאשם, כאמור, מכחיש את האירוע מכל וכל וטוען כי לא הכה את המתלוננת

באותו מועד ולא איים עליה. כמו כן טען, כי המתלוננת נהגה לאיים עליו שתתלונן במשטרה, ללא כל סיבה, והפעם מימשה את האיום. לא מצאתי כל הגיון בדבריו של הנאשם, כאשר עולה מהראיות שהמתלוננת לא רצתה כלל להגיש תלונה נגדו והגישה את התלונה רק לאחר מעורבותה של העובדת הסוציאלית בבית החולים. לו מדובר היה בעלילה, הרי שהיה מצופה כי המתלוננת תגיש ביוזמתה תלונה במשטרה ולא יהיה צורך להניעה להגיש את התלונה. יתר על כן, הנאשם לא נותן כל הסבר לתיאור המפורט שמסרה הקטינה לחוקרת הילדים. גם אם נכונים דבריו, כי הקטינה שמעה דברים מהאם, וכי קיים זיהום כלשהו, באשר לפרטי הדברים שמסרה, לא ייתכן שילדה בת 5.5 תדע לחזור בפירוט כזה על דברים שלא ראתה כלל ותהיה מסוגלת בתחום רב לתארם כאילו היא ראתה אותם וזאת במשך חקירה ארוכה וממושכת. כל זאת במיוחד, כאשר דבריה תואמים ככלל את התיאור שמסרה המתלוננת.

86. לאור כל האמור, מסקנתי היא, כי הנאשם הכה את המתלוננת ביום 4.12.13, לפי התיאור שמסרה המתלוננת בעדותה במשפט.

87. האם הנאשם גרם למתלוננת חבלה? כאמור, לפי הדו"ח הרפואי (ת/1) נמצא שפשוף באוזן ימין של המתלוננת, אולם לא נמצאו חבלות חיצוניות. משמצאתי, כי מהימנים דבריה של המתלוננת, כי בעקבות המכה נוצר לה שטף דם באוזן ומטעם זה הלכה להיבדק בבית החולים, הרי שמסקנתי היא שהשפשוף באוזן נגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם. לא מצאתי מקום להכריע בשאלה אם כאבי הראש, גם הם, תוצאה של התקיפה, וזאת משום הקושי להוכיח קשר סיבתי בין הדברים.

88. באשר לעבירת האיומים כלפי המתלוננת, אשר יוחסה לנאשם באירוע הראשון באישום הראשון - לא מצאתי כי הוצגו לבית המשפט ראיות מספקות באופן המספק להכרעה במשפט פלילי. כאמור, המתלוננת לא העידה, כי הנאשם איים עליה ביום 4.12.13. מזכרו של לוצקי, המתעד דברים שאמרה המתלוננת בהקשר זה, הוגש רק לעצם אמירת הדברים ולא באשר לאמיתות תכנם (ת/5). בנסיבות אלו, אין די בדבריה של הקטינה לחוקרת הילדים, שלפיהם הנאשם אמר ש"כולנו נמות", שאין להם כל סיוע בראיה אחרת, כדי לבסס הרשעה ברמה הנדרשת במשפט פלילי.

האם הנאשם איים על הוריה של המתלוננת ביום 4.12.13 - האירוע השני נשוא האישום הראשון?

89. כאמור, כתב האישום מייחס לנאשם באישום הראשון כי איים על הוריה של המתלוננת ביום 4.12.13. הראיות שהוצגו במשפט באשר לכך, הינן כדלקמן: דבריו של אביה של המתלוננת שלפיהם הנאשם איים עליהם באותה שיחה; דבריה של אמה של המתלוננת שלפיהם הנאשם איים עליהם באותה שיחה; דבריה של המתלוננת, אשר שמעה את השיחה, שלפיהם הנאשם אכן איים על הוריה; דבריו של הנאשם בשלוש הזדמנויות במשטרה, כי לא קיים כלל שיחה עם הוריה של המתלוננת ביום 4.12.14; דבריו של הנאשם בעדותו, כי אכן קיים את השיחה עם הוריה של המתלוננת ואכן אמר את הדברים המיוחסים לו, אולם זאת בשל כך שמשכו אותו בלשונו עד שהתרגז; הקלטה של השיחה.

90. במהלך המשפט, התעורר ספק באשר לקבילותה של הקלטת השיחה בין הוריה של המתלוננת לבין הנאשם. כאמור, אמה של המתלוננת העידה כי המתלוננת היתה בחדר הסמוך כאשר השיחה החלה וכי מלכתחילה לא ידעה על הקלטת השיחה, אולם כבר במהלך השיחה נודע לה ונודע לבעלה שהמתלוננת מקליטה את השיחה. אביה של המתלוננת העיד, כי רק במשטרה גילה שהמתלוננת הקליטה את השיחה. לעומת זאת, המתלוננת העידה, כי היתה בחדר כאשר הוריה שוחחו עם הנאשם וכי ידעו על ההקלטה מתחילתה.

91. אכן, נמצאו סתירות בין דבריה של המתלוננת באשר להקלטת השיחה, לבין דבריהם של הוריה, וזאת באשר לידיעתם של ההורים בדבר ההקלטה והסכמתם לכך וכן באשר למיקומה של המתלוננת בזמן ההקלטה.

92. אולם, גם בהנחה שההקלטה לא היתה חוקית, או שמישהו מהצדדים אינו דובר אמת באשר לנסיבות השיחה, הרי שקיימות ראיות עצמאיות בדבר קיומה של השיחה ובדבר הדברים שאמר הנאשם באותה שיחה. משהעידו הוריה של המתלוננת והמתלוננת עצמה על תוכנה של השיחה ועל כך שהנאשם השמיע אימים באותה שיחה, אין לייחס כל משמעות לשאלת קבילותה של ההקלטה. יש לזכור, כי ההורים שהיו צדדים לשיחה העידו על תוכנה. יתר על כן, גם המתלוננת ששמעה את השיחה העידה כי הדברים אכן נאמרו. בסופו של דבר, גם הנאשם בחקירתו הנגדית, הודה כי אכן אמר את הדברים המיוחסים לו, אולם ניסה לתת הסברים מדוע אמר את הדברים האמורים.

93. בנסיבות אלו, ההקלטה משמשת רק כחיזוק לכך שהדברים אכן נאמרו, ותו לא. חיזוק כזה לא נדרש בנסיבות הענין, כאשר אין כבר מחלוקת שהשיחה אכן התקיימה וגם אין כבר מחלוקת כי הנאשם אכן אמר את הדברים המיוחסים לו במהלכה של אותה שיחה.

94. כאמור, הנאשם אמר בשיחה את הדברים הבאים: "המשחק הזה יעלה לכם ביוקר"; "אני נשבע לך בקבר של אמא שלי, אם אני יושב בבית הסוהר בפעם הזה. אני בן זונה אם אני לא גומר את כולכם, את כל המשפחה. אני מאיים הפעם"; "זה נגמר מספיק. אני ישבתי שנה שלימה"; "הפעם אני מבטיח לך אני אשב בבית סוהר. לא מעניין אותי. אבל הפעם אני לא אשתוק".

95. כידוע, אין לבחון את יסוד "האיום" שבעבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, לפי קנה מידה סובייקטיבי של האדם שכלפיו הופנה האיום. לא רגישותו או אטימותו של מי שהדברים היו מכוונים כלפיו הן שקובעות, אם יש בדברים משום איום אם לאו, אלא הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה (ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, בעמ' 378 (1989)).

96. אין, אפוא, כל רלבנטיות לשאלה אם הוריה של המתלוננת היו אדישים לדבריו של הנאשם, או אם אכן האמינו או לאו, שהנאשם יממש את דבריו. יתר על כן, עבירת האימים אינה דורשת כי המאיים אכן התכוון לממש את האיום ואין כל נפקות לשאלה אם הנאשם אכן התכוון לממש את אימויו אם לאו.

97. דבריו של הנאשם, כי "יגמור" את כל המשפחה וכי "ישב בבית סוהר" ו"לא ישתוק" בוודאי שהם בגדר "איום על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה בגופו" ומטרתם "להפחיד את האדם או להקניטו". מכאן, שהדברים שאמר הנאשם הם בגדר אימים כלפי הוריה של המתלוננת.

האם הנאשם הכה את המתלוננת ביום 9.9.13 ביציאה מהרבנות - האירוע נשוא האישום השני?

98. כתב האישום מייחס לנאשם באישום השני, כי הכה את המתלוננת כאשר יצאו מהרבנות ביום 9.9.13. הראיות שהוצגו במשפט באשר לאירוע ביום 9.9.13 הינן: עדותה של המתלוננת במשפט שלפיה הנאשם טפח על כתפה בצחוק כאשר יצאו מהרבנות; דבריו של הנאשם בחקירה שלפיו לא נגע בה כלל באירוע; דבריו של הנאשם במשפט, שלפיהם טפח לה על הכתף.

99. כפי שכבר ציינתי, מצאתי כי המתלוננת היא מהימנה ואין לי כל סיבה שלא לתת אמון בדבריה. אמנם, מחקירתה הראשית עולה שכלל הנראה אמרה דברים אחרים בחקירתה במשטרה. אולם דברים אלו לא הוגשו לבית המשפט ואין כל ראיה שהוצגה לבית המשפט באשר לדברים המדוויקים שאמרה במשטרה. ייתכן מאוד שהפער בין הדברים שאמרה במשטרה לבין הדברים שאמרה בבית המשפט הוא פער הנובע מפרשנות של האירועים. אולם מכל מקום, לאחר שבחתי לתת אמון, ככלל, לעדותה של המתלוננת, לא מצאתי מדוע יש לחרוג מכך, דווקא באשר לתיאור

האירוע שאירע לאחר יציאתם מהרבנות.

100. אמנם, התביעה טענה, כי המתלוננת בחרה להפחית מחומרת האירועים על מנת לסייע לנאשם ומטעם זה לא חזרה על הדברים שאמרה במשטרה באשר לאירועי יום 9.9.13. לא מצאתי כל הגיון בטענה זו של התביעה, כאשר המתלוננת עומדת בעדותה על כך שדווקא האירוע החמור יותר המפורט באישום הראשון אירע כהווייתו וכפי שתיארה במשטרה ואילו באשר לאירוע החמור פחות, היא מוסרת בעדותה תיאור שונה מזה שמסרה במשטרה.
101. ייתכן מאוד שהנאשם אכן הכה את המתלוננת בצאתם מהרבנות. אולם, לאור דבריה של המתלוננת, ייתכן גם שמדובר היה בטפיחה ידידותית בלבד ותו לא. בנסיבות אלו, לא ניתן לומר, כי מתקיים היסוד הנפשי הנדרש לשם הוכחת עבירת התקיפה, שלפי המיוחס בכתב האישום אירעה ביום 9.9.13.
102. מכאן, שלא השתכנעתי, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם אכן הכה את המתלוננת ביום 9.9.13, כאשר יצא מהרבנות.

האם הנאשם הכה את המתלוננת ארבעה - חמישה חודשים לפני הגשת התלונה - האירוע נשוא האישום השלישי

103. עוד מייחס כתב האישום לנאשם באישום השלישי, כי הכה את המתלוננת בראשה כארבעה - חמישה חודשים לפני שהגישה תלונה למשטרה, עת שב הנאשם מהעבודה לבית שאל הנאשם "מה? לא הכנת? אין לי בשר לאכול". הראיות שהוצגו במשפט באשר לאירוע זה, הינן כדלקמן: עדותה של המתלוננת המתארת את האירוע; עדותו של הנאשם, שלפיה אכן היה אירוע שבו שב הבית והתלונן על כך שאין אוכל במקרר וסגר בעצבנות את המקרר, אולם לדבריו, לא הכה את המתלוננת באותו מועד.
104. במהלך המשפט התברר, כי בעת חקירתה במשטרה, אמרה המתלוננת בהזדמנות אחת, כי האירוע אירע חודשיים - שלושה לפני הגשת תלונתה במשטרה, ואילו בהזדמנות אחרת, אמרה כי האירוע אירע ארבעה - חמישה חודשים קודם לכן. כאמור, הודעותיה של המתלוננת לא הוגשו לבית המשפט ולא היה באפשרותי להתרשם במדויק מהדברים שאמרה לענין זה.
105. כאשר נשאלה על פער זה בעדותה, ציינה המתלוננת, כי "יכול להיות שזה לא היה כזה חשוב, או שזה לא היה ... אני לא זוכרת את הכל בבירור, יש לי קצת בלק אאוט מכל העניינים האלה, מהתרגשות, לא יודעת מה להגיד" (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 67, שורות 5 - 6).
106. הנאשם, כאמור, הודה בעדותו, כי היה אירוע שבו התלונן על כך שאין אוכל, היה עצבני וטרק את דלת המקרר.
107. בנסיבות אלו, אין לייחס לדעתי, משמעות של ממש לכך שהמתלוננת מסרה שתי גרסאות לענין המועד המדויק שבו אירע האירוע וייתכן מאוד שהיא איננה זוכרת את המועד המדויק. למעשה, הנאשם אינו מכחיש את מסגרת האירוע - משמע שהיה אירוע כזה - והוא מכחיש רק שהכה את המתלוננת באותו מועד. מכאן, שאין כבר משמעות לשאלה אם האירוע אירע ארבעה - חמישה חודשים קודם לתלונה או שמא חודשיים - שלושה לפנייה.
108. העובדה, כי הנאשם מודה שהיה אירוע שבו התפרץ על המתלוננת בהעדר מזון, רק מחזקת את מהימנותה של המתלוננת. מה טעם נמצא למתלוננת להמציא כי באותו אירוע דווקא - שכבר אין מחלוקת שאכן אירע - הכה אותה הנאשם?

109. יתר על כן, דבריה של המתלוננת בעדותה, כי האירוע לא היה כזה חשוב, מחזקת את הרושם, כי למתלוננת נטייה להמעיט ולהקטין את אירועי האלימות שחוותה מצדו של הנאשם. אולם, המתלוננת לא חזרה בה מהתיאור שמסרה ובנסיבות שבהן מצאתי כי המתלוננת היא מהימנה, אין לי כל יסוד לפקפק גם בעדותה לענין זה.

110. לאור האמור, אני קובעת, כי הנאשם הכה את המתלוננת מספר חודשים קודם להגשת התלונה, במועד שלא הוכח, כאשר נמצא כי אין מזון בביתם.

סוף דבר

111. כאמור, קבעתי כי לא הוצגו לבית המשפט ראיות מספקות לצורך הרשעת הנאשם בעבירה של איומים כלפי המתלוננת ביום 4.12.13. מכאן שאני מזכה את הנאשם מעבירה אחת של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, אשר יוחסה לו באישום הראשון שבכתב האישום.

112. כמו כן קבעתי, כי לאור דבריה של המתלוננת בעדותה, כי ביציאה מהרבנות, הנאשם אך טפח בידידותיות ובצחוק על כתפה, הרי שלא מתקיים היסוד הנפשי הנדרש לשם הרשעה בעבירת התקיפה. לפיכך, אני מזכה את הנאשם מעבירה של תקיפה נגד בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, אשר יוחסה לו באישום השני בכתב האישום.

113. מצאתי כי עדותה של המתלוננת באשר לאירועים שאירעו ביום 4.12.13 הינם מהימנים וכי לדברים אלו מספר חיזוקים. מכאן שהחלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש נגד בן זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

114. אין כבר מחלוקת כי ביום 4.12.13 הנאשם אכן אמר להוריה של המתלוננת את הדברים שיוחסו לו. הגעתי למסקנה, כי דברים אלו הם בגדר איומים. ומכאן שהחלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה של איומים כלפי הוריה של המתלוננת, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, אשר יוחסה לו באישום הראשון.

115. כמו כן, קבעתי כי עדותה של המתלוננת באשר לאירועים שאירעו מספר חודשים לפני הגשת תלונתה, עת הנאשם התלונן על כך שאין אוכל בבית, הם מהימנים. מכאן שהחלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה נגד בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, אשר יוחסה לו באישום השלישי.

116. לפני סיום, ובשים לב לכך, שהצדדים הביעו בדיון את אהבתם זה לזה ואת רצונם לשוב ולחיות כזוג נשוי, אני תקווה, כי ישכילו לטפל בבעיות הזוגיות והמשפחתיות ובייחוד כי הנאשם יפנה לטיפול משמעותי שיסייע לו להימנע מביצוע עבירות דומות בעתיד.

**ניתנה והודעה היום י"ב אייר
תשע"ד, 12/05/2014 במעמד
הנוכחים.
אפרת פינק, שופטת**

החלטה

נקבע לטיעונים לעונש ליום 27.5.14 בשעה 12:00.

הנאשם יובא לדיון באמצעות שב"ס.

ניתנה והודעה היום י"ב אייר תשע"ד, 12/05/2014 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק, שופטת

קלדנית: איילת סוסן

הוקלדעלידיאילתסוסן